

Komentar

Piše:
TAMARA KUNIĆ

KAD NAUČE ISPEĆI JAJE I ZAŠITI GUMB, ZNAT ĆE DA MOGU I VEĆE STVARI

Jednako onoliko koliko smo postali svjesni da nam je tehnologija nužna u svakodnevnom životu, zaboravili smo koliko su nam bitni i kreativan rad rukama te usvajanje osnovnih vještina za život. Zato danas mnogi mališani savršeno igraju igrice na tabletima, ali ne znaju držati olovku, teško im je zavezati žnirance na cipelama, a na igru na otvorenom mora ih se tjerati.

U Osnovnoj školi "Petra Perice" u Makarskoj odlučili su se usredotočiti na one aktivnosti koje su nam važne kako bi nam svakodnevica bila lakša, a djeca istodobno vježbaju finu motoriku, provode vrijeme u prirodi i razvijaju kreativnost. U školi su

TEHNOLOGIJA JE VAŽNA, ALI DJECU, PRIJE SVEGA, TREBA UČITI DA SE BRINU ZA SEBE

uveli izvannastavnu aktivnost domaćinstvo. Djeca su oduševljena što svojim rukama mogu nešto izraditi, popraviti, što znaju napraviti jednostavna jela, ali i što su se maknuli od "krute" nastave i što aktivno sudjeluju u samoj organizaciji sata. S nastavnicom odlaze i u makarske restorane, u kojima uče o hrani i bontonu. Idu i u prirodu, gdje skupljaju plodove, a zatim od njih rade pekmeze ili ušćereno voće.

U zagrebačkoj Osnovnoj školi Trnjanska djecu uče šivati, kuhati, raditi jednostavne predmete, a troškove pokrivaju iznajmljivanjem dvorane. Za te izvannastavne aktivnosti uvijek ima zainteresiranih, a mnogi od njih kroz domaćinstvo se toliko zainteresiraju za neki od poslova pa tako pronađu i kasniju profesiju. Osim što jača njihove motoričke sposobnosti, pozitivno utječe i na samopouzdanje, a vještine koje nauče kasnije im sigurno neće odmoći. Za obrazovni sustav se ne izdvaja mnogo te škole najbolje znaju kako svaku kunu koju dobiju ili zarade moraju dobro uštedjeti i pametno uložiti. Jednako tako, oni koji rade s djecom najbolje znaju kako nemamo vremena čekati neko "bolje vrijeme" i "reformu", nego s onim što imamo sad moramo stvoriti najbolje za generacije koje dolaze.

Svakako je nužno ulagati u tehnologije i omogućiti mališanima da njihovo obrazovanje ide u korak s vremenom, ali moramo ih naučiti i da se znaju pobrinuti sami za sebe, da za osnovne životne potrebe ne moraju ovisiti ni o kome. Da znaju nešto skuhati, sašiti ili popraviti. Jer samo tako će shvatiti da su sposobni napraviti i mnogo kompliciranije stvari u životu. Za to nam ne trebaju velika ulaganja, a rezultati su nemjerljivi.

SVAKOME PO POTREBI
Učiteljica Marija svojim učenicima trudi se približiti gradivo na zanimljive načine, a dok svaki učenik ne savlada neku cjelinu, ona ne ide dalje

Može i bez reforme: Dijete uči samo kad se osjeća dobro

INOVATIVAN PRISTUP

Marija Mapilele, učiteljica razredne nastave u Osnovnoj školi Bogumila Tonija u Samoboru, svaki dan pomiče granice rada s djecom

Piše: **OLGA MONIKA MENČIK**

Učenici su dosta vezani za mene i ja za njih, stalno smo u nekim akcijama i projektima. I uvijek se smijemo, kaže učiteljica Marija Mapilele iz naselja Rude kraj Samobora. U središtu njezina rada u školi nalaze se djeca a ne nastavni program. Od kada je počela raditi u Osnovnoj školi Bogumila Tonija u Samoboru, stalno radi na sebi i dodatno se educira. Tako je kombinacijom različitih

ideja o odgoju i obrazovanju djece kreirala svoj pristup kurikulumu.

ZNATE LI ŠTO JE 'PSIČ'?

- Obračam pažnju na to koliko dijete može, što ono želi. Ne radim sa svima jednako, oni kojima treba više truda i pažnje to i dobiju. Svatko prati svoj ritam, jer nema tih tablica koje mogu odrediti kako dijete treba napredovati - kaže učiteljica Mapilele, koja zbog svog rada uživa podršku roditelja učenika. - Najviše mi se sviđa kad

razgovaramo s učiteljicom. Jako je smiješna i draga i na svakakve dobre načine nas uči - rekla je učenica Iva Galetić. Kako u prvom razredu nisu sva djeca svladavala čitanje istim tempom, učiteljica je zamolila roditelje da dođu na nastavu i pomažu joj. - Mame su radile s onim učenicima kojima je išlo bolje, a ja s onima kojima je teže išlo. Tako nitko nije bio zanemaren zbog toga što mu možda ide bolje ili lošije. I tako smo uspjele, svi su na kraju

prvog razreda čitali - kaže s osmijehom. U želji da nastavni sadržaj učini što zanimljivijim, u prva dva razreda ponekad je iznenada na ploči napisala PSIČ, što znači "Pusti sve i čitaj".

LEKTIRA U VREĆICI

- To je vježba iz programa Korak po korak, a cilj je navesti djecu da čitaju što više. Tome smo pristupali kroz igru - ja bih na ploču napisala 'PSIČ', a oni bi trebali zgrabiti bilo što za čitanje i čitati. Moja je briga bila da

u razredu uvijek bude dovoljno sadržaja: knjiga, slikovnica, stripova, bajki, priča - kaže Mapilele. Znanje učenika ne provjerava samo na uobičajenim testovima. Iz likovnog, primjerice, radove ocjenjuju svi skupa, što je važno radi samoprocjene. Zadnju riječ ipak daje učiteljica. - Kad smo pročitali lektiru, radili smo lektiru iz vrećice. Na vrećici smo trebali nacrtati neku ilustraciju, napisati ime pisca, kad je napisana knjiga, najsretniji i

najtužniji događaj, a u vrećicu smo trebali staviti pet predmeta koji su se pojavili u lektiri.

VAŽNA JE ATMOSFERA

Ako je netko popravljao nešto čekićem, onda čekić i slično, i kasnije smo razgovarali o tome - kaže učenik Fredi Pavlović. Pozitivna atmosfera u učionici učenicima uljepšava vrijeme u školi, te zbog toga lakše pristupaju svemu što uče. - Dijete uči samo kad se osjeća dobro - kaže Marija Mapilele.